

Podcasten Tiedon luo: Avsnitt 2 sammanfattning

Janne Grönroos: "Vi älskar alla som bara ens försöker"

Intro: Tiedon luo (till kunskapen) – diskussion om framtidens arbetsliv och ledarskap med Henni Purtonen

Henni Purtonen: Från Succémorgon till Succékväll. Nu får vi lyssna in och träffa finlandssvenska programledaren, journalisten och komikern Janne Grönroos. Han har under sin långa och synliga karriär inom mediabranschen ökat mångfalden inom finlandssvensk kultur och kännedomen om det finlandssvenska i Sverige och i Finland. Nu får vi höra på hans resa och många lärdomar under vägen. Varmt välkommen till podcasten Tiedon luo, Janne Grönroos. Jätteroligt att ha dej här.

Janne Grönroos: Kiitos, kiitos. Roligt att vara här. Tack för inbjudan!

Henni: Jag läser Hufvudstadsbladet så står det här att du hoppas bli en ny Skavlan med din första egna talkshow Succékväll som fick premiär sommaren 2021. Bra timing!

Janne: *Skratt.* Jag är ju verkligen inte lika dryg som den här rubriken låtade påverka, men jag ska erkänna jag sade nog den när vi snackade. Jag har den här sommaren en talkshow som heter Succékväll eller Huippuilta på finska och det sänds alltså på Yle Fem och på Yle ettan och så klart på Arenan. Där har jag en massa olika gäster som jag sitter och snackar med, och dom berättar roliga historier. Jag tycker att det är en lite sådär knäckkoden hur man är en enkel och bra programledare. Hur det jobbet är lätt. Man bara har gäster som ställer frågor till varandra och berättar roliga historier så då behöver man inte som programledare göra nånting. Så jag sitter mest där och skrattar i min röda fåtölj åt dem och det här programmet håller jag på nu hela den här sommaren. Och vi har just spelat in det sista avsnittet så nu är det mest bara att sitta med spänning och kolla hur det tas emot och så klart också att en lite promote och göra marknadsföring och så vidare. Men det är kanske så där jobbmässigt min sommar.

Henni: Fantastiskt! Men om vi drar tillbaka lite grann för dom som inte vet hur allt börjades. Skulle du kunna berätta lite grann om din barndom? Var har du uppväxt för nånstans? Hu vad den och vem var du på den tiden?

Janne: Jag är född i Hangö det står i Wikipedia och mitt pass, men jag är uppvuxen i Ekenäs. Jag flyttade dit när jag var några år gammal: mamma och pappa och min tvillingsyster och sen efter några år så kom en lillasyster till. Så det är min kärnfamilj. Och sen bodde jag i Ekenäs i princip ändå fram tills jag gjorde armen och sen så flyttade jag till Vasa och studerade till lärare i sex år och sen så flyttade jag till Helsingfors och då var jag i Helsingfors i 13 år och sen ringt nån från Stockholm och frågade att hej skulle du vilja komma och göra morgon-TV. Jag sade nej tack jag vill sova, men så förhandlade vi lite till och dom övertalade om mig och sen flygpendlade jag mellan Stockholm och Helsingfors i 3–4 år och nu är jag tillbaka i Helsingfors.

Men vem jag var som människa då, när jag bodde i Ekenäs. Om man tänker så där som High School film. Jag var definitivt inte Quarterback, men kanske inte heller den som spelar trumpet i bandet, utan jag var ganska normal, inte populäraste men helt sådär 7 och 8 både i skolvitsord i popularitet.

Henni: Okej intressant, men du är helt tvåspråkig eller hur?

Janne: Mamma är finskspråkig och jag har alltid pratat finska med henne, men i Ekenäs då när jag bodde där, brukar jag säga 84 procent, men det är bara en siffra som jag hittat på men jättesvenskspråkigt. Jag gick skolan på svenska och mina hobbyn var på svenska och allt runt omkring var på svenska och sen när vi gick till bortamatchen med fotbollslaget i Helsingfors och

sen skulle vi via Mc Donalds på vägen hem, så var det alltid jag som fick beställa för ingen annan i laget kunde finska. Man har gjort någon reklam på det när det är busschauffören som rabblar upp BigMac, BigMac, BigMac, BigMac.. ja yks juustohampurilainen. Så jag skrattade när jag såg det att det var jag. *Skratt*

Henni: Och Coca-cola för alla. *Skratt*

Janne: *Skratt* Exact. Men på det sätter är jag ju tvåspråkig, men så klart är min finska är mycket svagare eftersom jag jobbat och arbetat med svenskan jättemycket.

Henni: När du tänker på din identitet så känner du dig en annan människa när du pratar finska jämfört med svenska?

Janne: Ja, totalt! Jag kommer ihåg när jag var på nån dejt med nån när jag pratade finska. Så jag kommer ihåg, när dom blev förtjusta i mig så jag tänkte nästan så där äsch då, jag är så mycket bättre på svenska och du förstår inte hur mycket bättre människa jag skulle kunna vara. Jag jobbar ändå som programledare och komikern och jag har jobbat på radio, och mycket av mina styrkor har alltid hängt i det att jag är ganska kvick och kommit på saker att säga. Det har hjälpt mig under min karriär och jag har tränat upp det. Men på finska har jag inte det alls på samma sätt. Och då blir man en långsam och mindre rolig och lite på något sätt dummare version av mig själv, så känner jag, och det är ju otroligt frustrerande framför allt... Andra kan ju tycka att man är kul, och trevlig och en rolig människa, men själv är man så där att det skulle vara så mycket bättre.

Henni: Jo, det är jättebra det du säger för att det är just när pratar nåt annat språk som sitt modersmål, så måste man vara och måste man våga vara en annan version av sig själv. Och det är kanske inte så lätt alltid just när man själv vet att jag skulle vara så mycket bättre, när jag bara fick prata mitt modersmål. Men har det varit ett medvetet val för dig att jobba på svenska?

Janne: Mmm. Då när jag började fick jag i något skede ett erbjudande när jag jobbade på Yle X3M, alltså på svenska sidan, så då fick jag ett erbjudande att jobba i en morgonshow i kommersiella sidan på finska och då tackade jag nej. Delvis för att jag tyckte om den showen som jag var i och ville göra den, men också delvis för att just då så kändes det som att finskan att det inte är ... det kommer ganska mycket till, när man gör på finska. Det är till exempel kändisskap i Finland. Om du gör på svenska så är det ganska begränsad mängd människor som lyssnar på svenskspråkig radio, som pratar svenska, som vet vem du är. Du får i din lilla bubbla så får du göra din grej. Men om du går över till finska sidan så blir det ju direkt jättemycket större. Den anonymiteten så tyckte var kanske det, vad som jag liksom ville hålla kvar och därför så höll jag mig till svenska sidan. Sen delvis också språket. Det är klart om man känner att man är lite sämre, så jag har nu gjort en lite grejer på finska, men då blir det alltid sådär när man gör dom... ooh vitsi, alla andra som gör det här är så mycket bättre. Skulle jag kunna få göra det här på svenska så skulle jag kunna hålla samma nivå, men på finska är det lite frustrerande.

Henni: Och jag har också tänkt lite på där att modersmål och nåt annat språk, när man pratar och jag har kanske lite oväntat märkt det också att när jag tänker på mig själv, så att kanske jag är mer närvarande när jag pratar nåt annat språk för att jag måste koncentrera mig så mycket mer på det att det går inte så lätt att multitaska och göra många saker och ting samtidigt.

Janne: Det är sant och jag kommer ihåg att jag pratade med **Aku Hirviniemi** som gjorde en intervju på svenska i Efter Nio. Och han gav en intervju på svenska och sade att det är så intressant. Aku är ju jättekvick och skämtar mycket och skojar. Det här är mina ord, men på finskan har han nästan en rustning som skydd i hans otroliga verbala förmåga, men när du tar bort det och ska prata svenska och han hittar inte orden. Han måste kämpa för att producera text och vad han ska säga så kan han inte skoja bort saker och han kan inte liksom färglägga. Han kan inte

använda tvetydigheter och dubbelmeningar utan det är bara survivor, det är överlevnad liksom som det handlar om. Det blir en avskalad och naken version av en person.

Henni: Precis.

Janne: Och jag har själv haft. Jag har gått i terapi på båda språken och det var intressant när jag gick i terapi på finska, så går det även om jag är i princip tvåspråkig, jag kan inte färglägga mitt språk lika mycket och det blir ganska rakt och ganska rätt det man säger. Det går inte att förfina saker, utan att om nånting är dåligt så är det paskaa. Jag har inte nyanser av dåligt i min finska vokabulär. Det är huono och paska – det är min skala.

Henni: Jo, det är inte så bred som på svenska.

Janne: Nähe. På svenska kan jag berätta om det på så många olika ordspråk osv. och bilder, men jag har inte dem på finska.

Henni: Men, du jobbar som programledare med ditt programledarpar **Sonja Kailassaari** i intervjuprogrammet Efter nio som du pratade om just, så hur ser Svenskfinland ut sett från efter Nios studio?

Janne: Svenskfinland har fortfarande lite samma utmaningar som har haft förut. Konstant finns det en rädsla för tvåspråkigheten och att det ska bevaras. Framförallt har ju sannfinländarnas popularitet, det är det partiet som starkast har lyft fram en enspråkigt finskt Finland som ett önskemål. Om man jämför dem med andra partierna det är klart när ett sånt parti blir populärt så påverkar det i klimatet i samhället och då höjs det ju mera röster för att svenskan ställning inte ska vara starkare, och när dom fick regeringsplats så monterades det ju svenskans ställning ganska mycket ner. Och sånt så klart är ju enorma baksteg åt, men det har man kämpat emot i princip alltid.

Henni: Precis. När vi pratar om svenskans ställning i Finland och det politiska klimatet så kommer vi till rättsstatens principer och språkliga rättigheter. Just med tanke på svenska som andra national språk i Finland berättar enhetschefen och språkrättsrådet **Corinna Tammenmaa** från justitieministeriet, vad språkliga rättigheter egentligen handlar om, och varför dom är så viktiga.

Corinna Tammenmaa: Svenskans är det andra national språket, men i praktiken, på grund av antalet och andelen, så är det lite som ett minoritetsspråk och skyddas också som ett minoritetsspråk i internationella avtal. Svenskans ställning på lagnivå är väldigt bra i Finland, men det är den här praktiska förverkligande av språkliga rättigheter och möjligheterna att använda svenska som är ganska få nuförtiden. Men språkliga rättigheter, förutom förstås att det är viktigt att få använda sitt eget språk och förstå saker på sitt eget språk, så måste dom också förstås ur det kontexten att dom finns för att andra grundläggande rättigheter och andra rättigheter ska förverkligas. Dom har alltså ett syfte till exempel om vi tänker på självbestämmande rätten inom vården, där du inte kan utnyttja din självbestämmande rätt om du inte förstår vad som har hänt. Eller sen rättssäkerhet i domstolar, där den inte förverkligas om inte du riktigt förstår eller kan uttrycka dig ordentligt. Så det är grunden det handlar om när vi skyndar språkliga rättigheter.

Janne: Tanken som du har i huvudet, när du ringer polisen eller när du ringer till nån myndighet som svenskspråkig, så är det jaja och sen den käftsmällen du får, när du inser att du ska just berätta om något brott som har skett och sen säger nån "anteeks mut puhutsä suomea"? Och du är bara att ursäkta vad händer. Aa, okej. Det är ju absurd. Det är en väldigt jobbig insikt att få.

Henni: Hmm, och just på tal om nationalspråken i Finland handlar det om en rätt ha betjäning på sitt eget modersmål. Det är ofta så att blanketter finns ju på båda inhemska språken och på många andra olika språk i myndigheter, men när det gäller betjäning som är det viktigaste, så kan det hända att det inte går.

Janne: Det finns otaliga exempel till och med egna, där jag har pratat med myndigheter eller med läkare eller polis där du inte blir bemött ditt modersmål. Jag förstår det ju att man inte kan göra det överallt. Det är naturligt. Det fattar jag. Men det finns ju nyckelpositioner och där man skulle måste kunna bli betjänad på sitt modersmål. Det går ju inte just nu. Jag som sagt har turen att jag kan båda språken och engelska till så jag klarar mig bra. Det funkar absolut inte nära på ens tillräcklig nivå.

Corinna: Vi behöver mera svenskkunnig arbetskraft, vi har fruktansvärd stor brist på svenskkunnig arbetskraft. Hur skulle man få dom finskspråkiga motiverade att läsa svenska, eftersom alla undersökningar vi har tyder på att man har nytta av det svenska språket, men motivationen räcker inte till?

Janne: Oj vilken lätt fråga och kvickserverad. Jag vet inte var motivationen skulle komma. Antingen så måste man uppleva att man har någon nytta av svenskan och att man kan göra nånting av det att man kan svenska. Man måste uppleva att man behöver det. Antingen så måste man själv hamna i situationer, där man pratar svenska, men om åker över till Stockholm och pratar engelska så behöver man inte svenska. Då klarar man sig utan det. Om jag tänker på min egen bakgrund, varifrån jag kommer, vad jag jobbar med och vad jag gör. Så tycker jag till exempel det att i något skede när Yle Fem blev en egen kanal och det svenskspråkiga programutbudet förut fanns mer på tvåan, men det fanns mer bland det finskspråkiga programutbudet. Nu finns det vissa t.ex. den här showen jag har, så är jag jätteglad att den är med på Yle Ettan och jag märkte också att det finns folk som ser på den och som tycker om den och som hör av sig. Det här skulle kanske vara ett steg att på något sätt försöka göra Finland ännu tydligare tvåspråkigt. Om det skulle vara inne i programutbudet och när du sitter och ser på kommer det plötsligt svenska. Så då märker ju att ja det finns ju svenska i det här landet.

Henni: Så det skulle bli mer vardagligt.

Janne: Ja, så att man skulle ha den känslan att när man skulle säga att jag behöver ingen svenska så nu skulle jag kunna behöva svenska. Det här går naturligtvis jobba sen i större i världen och där blir det lite problematiska om du inte kan svenska och jag kommer och kräver svenskspråkig service, så blir du arg på mig. Du blir besviken på dig själv att du inte kan svenska och då blir du arg på mig för att jag inte kan finska som finlandssvensk. Där är det svårt att få in nån iver och ambition att nån skulle vilja betjäna mig utan det måste på nåt sätt nästan komma från att man känner att man lyckas och man är bra.

Henni: Ja...

Janne: Det tror jag är viktigt att säga. Det har jag märkt att man kulturellt kanske inte förstår med finlandssvenskarna som en minoritet är att "Vi älskar alla som bara ens försöker". Finskspråkiga upplever tyvärr ganska ofta att dom skojar med folk som pratar dålig finska. Om jag säger saker fel så skrattar man åt mig. Jag kan ta det det är lugnt, men finlandssvenskar skrattar inte åt om man säger fel. Om du pratar svenska så skrattar vi inte att du säger något fel. Om du säger ett ord fel, så mollar vi ju inte åt dig för det, utan vi tycker att otroligt nice att du försöker.

Och det här betyder i sin enkelhet. Jag skulle vilja nu säga att jag pratar på alla finlandssvenskar och jag hoppas att jag gör det. Om någon kommer och börjar på svenska och du jobbar i servicebranschen eller var som helst och du inte kan svenska. Lär dig bara meningen: *Tyväärr pratar jag inte så bra svenska, kan vi prata finska?* Då har du redan sagt att hej du har försökt, men du kan inte och då säger man att jo jo absolut. Och så får jag skämma ut mig och prata min dåliga finska. Och när vi är färdiga säg tack eller var så god för att visa att du ändå använder så mycket du kan. Om det är ett ord och det är tack, så i stället för kiitos så säg bara tack för att du hört att jag pratar på ett annat språk. Det är respektfullt och man blir på bra humör. Att okej tack och att du är ändå så att jag inte kan svenska, men jag kan ju några ord och lite grejer.

Henni: Och det är viktigt att man försöker fast man inte kanske är nöjd med sitt eget språk och just att man måste våga tala.

Janne: Jo! Och där om man pratar om språkkunskaper och om man blir bättre eller sämre på olika språk och om man är en finlandssvensk eller finskspråkig, så en orsak som sagt man måste skämma ut sig om man pratar språk. Alla finlandssvenskarna har skämt sig ut när man pratar finska. Det finns inte en som har gjort det. Och vi byter alltid när det kommer en finskspråkig. Det måste vi ju fundera skulle vi faktiskt göra det eller inte, men vi byter alltid och vi kan vara dom som pratar lite sämre språk och det är lite genant, men vi är vana med det.

Henni: Hmm, och jag har också märkt att speciellt här i Helsingfors har svenskspråkiga en otroligt stor tendens att byta språk till finska om dom märker just att någon annan pratar svenska lite långsammare eller inte så flytande. Och det är kanske därför många finskspråkiga kan uppleva att dom inte behöver kunna prata svenska för att alla svenskspråkiga kan ju finska. Men det är ett lite fel sätt att tänka på.

Janne: Jag tror också det är ett fel sätt. Och det är ju på nåt sätt om man går in det bästa gemensamma språk man har och oftast så är det ju så att det är finska. Därför man går in i det, men man kanske borde ändå försöka låta bli. Man tror att man gör det för att man är snäll och att man gör en tjänst åt den personen som inte pratar svenska, men det gör man ju inte. Man måste ju också våga ställa krav och orka själv lyssna på nån som är samma som man själv, när man försöker på finska. Så är det lite långsammare och kanske inte det bästa versionen av sig själv men fortfarande man måste ge dom en chans också. Annars så varför skulle dom överhuvudtaget vilja lära sig svenska när vi ändå hela tiden byter.

Henni: Jo det är sant! Kan du berätta lite grann om den finlandssvenska samhörigheten att vad handlar det egentligen om? Vi pratade lite i början av just det där att du har vuxit upp i Ekenäs, men berätta mig lite mer om den finlandssvenska kulturen.

Janne: I Svenskfinland finns det ju småbubblor och sen finns, den största bubblan är förstås finlandssvenskar. Vi har ju vissa saker som för oss samman. Vissa kulturella grejer som vi nästan alla har nån knypunkt till. T.ex. Stafettkarnevalen. Man har inte behövt sprungit själv eller varit och kolla, men hälften av klassen var borta och nån var på uttagningen och inte kom med. Det har funnits med i finlandssvenska skolor den karnevalen. Sen finns det kulturella grejer som vi varit med om och upplevt tillsammans, olika grejer som binder oss samman. Det är ju så att om du lämnar Finland och åker nånstans och hör finlandssvenska, så det är ju som du skulle träffa din bror eller syster. Det är så små kretsar att det tar inte så länge innan du hittar nån bekant. Troligtvis är ni släkt, när ni träffas om du bara frågar tillräckligt mycket. Och det är en enorm samhörighet. Om man inte hittar nånting annat, så hittar man att man har gått på Nylands prickad på samma tid som man själv eller nån gemensamma bekant oftast.

Henni: Och det är kanske just den minoritetsrollen som är orsaken till att finlandssvenskar känner en stor gemenskap med varandra.

Janne: Säkert!

Henni: Min svenskspråkiga bakgrund är sådan att jag lärde mig att prata svenska redan i en ung ålder. Mitt hemspråk alltid har varit finska och jag har gått skolorna på finska i Lahtis. Vi pratar ofta om tvångssvenska i offentligheten, men det är också många svenskspråkiga som kämpar för att lära sig finska.

Janne: Det stämmer. Jag har väldigt många kompisar som kommer från Ekenäs som kämpar jättehårt med finskan, som aldrig riktigt kan finska och aldrig riktigt har lärt sig ordentligt. Du kan klara dig hela ditt liv utan att prata finska i princip. När man använder det som ett argument att inte

behöver man svenska så det är klart om du är i en tillräckligt liten bubbla så behöver du inte svenska.

Man kan ta **Erja Yläjärvi** som exempel, Hbl:s chefredaktör som var på Iltalehti förut. Kommer från Savolax om jag inte minns fel och fullständigt finskspråkig och inte tänkte hon när hon gick i skolan att hon kommer att behöva svenska. Nu är hon alltså chefredaktör för Hbl och gift med en svenskspråkig man från Sverige. Man vet inte vart det går. Sällan är det ju så att man har lärt sig nånting och att det skulle vara bort från en. Det som jag tycker är intressanta i svenska språket är att det hjälper ju dom andra språken. Franska, engelska och svenska, norska och danska – alla dom här är släktade. Däremot finska är ju ett språk det hjälper ju inte riktigt med nånting annat och det är så otroligt svårt att lära sig.

Henni: Jo, det är sant! Hur skulle du sammanfatta det att vad betyder finlandssvenskhet just för dig?

Janne: Oj vilken stor fråga. För mig är det på nåt sätt. Det är liksom min grundidentitet. Den blir tydligare, när man jobbar i Sverige eller sen om man jobbar med finskspråkiga eller på den finska sidan. Och sen när jag umgås med finskspråkiga om det är liksom partner, kompisar eller nånting sånt, så då blir det väldigt tydligt i dom kretsarna att man är finlandssvensk. Och ibland skulle jag vilja vara Janne, men oftast så är man en representant för hela den gruppen och det är ju alltid lite jobbigt att man inte får välja. Men ganska mycket om det vad jag har gjort och vad jag jobbat med som mina yrkesuppgifter handlar om så har varit kopplade till det finlandssvenska.

Delvis att jag jobbat med språket, alltid som mitt verktyg, och sen också liksom humör och skämten kommer ursprungligen nånstans ifrån och ganska stor del om vem jag är det att jag vuxit upp i en språklig minoritet.

Henni: Det har också pratat om... Några tycker att finlandssvenskarna är den mest privilegierade.. hur säger man det?

Janne: Priviligerade minoriteten. Så sku jag uttala det, men det är ett svårt ord, så lycka till. *Skratt.*

Henni: *Skratt*, jo tack tack. Så privilegierade?

Janne: Aijajajai...

Henni: minoritetsgruppen i världen? Håller du med?

Janne: Mm. Så har jag förstått och jag kan säkert ligga nånting i det. Men säger det ofta men jag vet inte hur fransmännen i Canada har det. Dom som jag tänker på direkt annars att skulle ligga ganska bra till. Men om det är så, så är det ju nice och sorligt på samma gång. Även om det är klart och fint att Finland har en språkig minoritet som har mest privilegi... svårt ord... privilegium blir det, så är det på samma gång som vi snackade tidigare och som vi hörde här: myndighetsspråket är finska ganska ofta och att man lever i ett land, där man har det bäst som språklig minoritet, men fortfarande ligger man risigt till när man ska prata med myndigheterna så det är ju inte ett bra betyg.

Henni: Mmm. Men Janne, du har länge varit en känd röst och ansikte speciellt i Svenskfinland. Och du hade sagt i en intervju några år sedan att efter drömjobbet på radiokanalen Yle X3M blev det tomt. Det hände också andra stora förändringar i ditt liv. Du har bl.a. berättat om att du har gått igenom en arbetsrelaterad utmattning och att du har känt att ditt liv inte blev som du hade tänkt dej.

Janne: Mmm...

Henni: Så vad är dom starkaste minnena när du tänker på, när du ser tillbaka på den tiden nu?

Janne: Hmm... Alltså, i princip så tror jag att det handlar mycket om att när man jobbar jättemycket och intensivt med saker och ting och om man tycker att jobbet är jätteviktigt och skippar fritiden. Alltså, om jobbet är i princip allt du gör. Det är inte så stor skillnad vad du når med framgång. Det ser man ju t.ex. i alla intervjuer och artister eller nånting sånt. Vilken som helst framgång i något skede så känns det tomt. Man sitter där med sina pris och statyetter och tittarsiffror och allting och så är man bara att nu är jag i mål men det känns inte, det känns bara tomt. Det är det här jag har kämpat för hela tiden att wow this is it. Var det det här? Och då blir det en så här tomhetskänsla och då inser man att eller jag insåg att lycka inte är tittarsiffror, lycka är inte likes och lycka är inte bekräftelsen. Lycka är ju något helt annat. Lycka är att sitta med en polare på kaffe och skratta åt roliga minnen och cool jokes. På något sätt att känna att man hör till nånting och att man har nåt sammanhang helt enkelt. Det kan vara familj, partner, kompisar eller fotbollslag vad som helst – det är där det roliga är.

Om man försöker göra arbete till det som gör livet värt att leva, då tror jag att man går ner fel väg. Jag har försökt, men jag slutade med utmattning.

Henni: På tal om balansen mellan arbete och fritid har jag också funderat på att om du kan välja mellan ett jobb som är extremt välbetalt, men tråkigt och ett jobb där du får förverkliga alla dina drömmar men jobbet är väldigt dåligt betalt. Jag funderade på det här, och man är ju på jobbet hemskt många timmar varje vecka och jag känner att det skulle vara helt galet om man inte tar hänsyn till sitt eget välmående på det sättet att man skulle välja ett jobb man tycker om.

Janne: Det är sant att det är ganska stor del av ens tid som man ska sitta på arbetsplatsen och jag har alltid funderat på det så har att jag vet in te om det är arbetsuppgift kan vara nästan vad som helst. Sitter du med bra kolleger och har bra gäng runt och då känna samhörighet så tror jag att jag sku klara nästan vilket jobb som helst.

Henni: Hmm, jo detsamma.

Janne: Hmm, men jag brukar när man funderar det där som underhållare att ska man ta ett jobb eller inte. Så då brukar man prata ofta om att får man bra betalt... det är en sån helig triangel: får man bra betalt, blir det bra produkt och blir det roligt, alltså vill jag göra det här. Två av tre, då ska jag tacka ja, alltid tackar ja. Tre av tre finns inte. Det är en enhörning, det är en unicorn om du hittar det så då sku ju stick to that.

Men oftast som ett företagsgig stand-up är ofta ett av tre. Du får bra betalt. Det blir inte bra för att dom egentligen vill ha där du kommer dit som överraskning. Dom vill ju bara sitta och prata skit om chefen. Det är inte så kul för att dom inte vill höra stand-up, utan prata skit om chefen. Och då är jag att "äh men god varför gjorde jag det här". Så om man får två av tre, så då ska man alltid ta dom jobbena. Det är liksom en underhållarens gillade triangel.

Henni: Aa, men det åter jättebra just att ha en sådan princip typ att följa. Vad skulle du vilja säga till folk som känner att dom inte riktigt vet... Om dom t.ex. är omotiverade på det jobbet dom gör just nu? Om dom är omotiverade att lära sig t.ex. svenska som vi pratat här idag fast dom samtidigt kanske tänker att det skulle vara väldigt nyttigt att kunna prata bättre svenska. Så, finns det nån fråga som nån ska ställa sig att man vet vilken väg man ska välja gå?

Janne: Dom simpla svaren till den frågan är ju för det första är du hungrig. Se till att du äter, när du tar något stora beslut. Oftast är det bara det att man är hungrig, när man är omotiverade och tycker att nånting är jobbigt. Andra frågan är att är det september och du har just kommit tillbaka från din semester och då hatar du också det jobbet det hör till. Men annars så hur... om jag går igenom mitt liv och saker som jag har satsat på och jobbat med och gjort. Så alla dom grejer som jag hållit på med lite längre. Hobbyn, vad som helst. Så alla dom har jag antingen haft en bra tränare: rolig, bra och motiverande tränare som har peppat mig och sa att jag är jätteduktig och bra fast jag

kanske inte alltid har varit det, men som har får mig att känna att jag har lyckats. Eller så har jag bara varit så bra att jag har lyckats. Varje gång när jag har lyckats, så har jag viljat fortsätta. Så det är liksom en gick att lyckas.

Så omringa dig med människor som får dig känna att du lyckas och om det är att du är omotiverade att göra ditt jobb, så är du bara i en för enkel plats. Det finns en så här gammalt slitet uttryck "if you're the smartest person in the room, you are in the wrong room". Och det funkar. Jag böt från Yle X3M, när jag hade jobbat där i väldigt många år och var att nu har jag mentorat i princip största delen av dom som är här. Att nu lär jag mig ingenting nytt mera. Då slutade jag och böt jag. Och sen fick jag vara den nybörjaren igen. Det är jättehälsosamt. Om inte annat så får man förståelse som framtidens nybörjare man ska försöka mentorera eller hjälpa. Och nu kommer jag ihåg hur det kändes, jag var med om det just.

Om man vill ha en utmaning som man vill ha nytta av resten av sitt liv, så kan man lära sig jonglera. Man kan sen också börja plugga svenska. Det kan hända till misstags att du står på Viking Line och står dom andra där och förväller Pelle framför dig och så tänker du att God damn om jag skulle ens säga några ord här så skulle man ha en chans. Och sen lever ni lyckliga resten av livet.

Henni: Om du skulle ge tips till dig själv, till ett yngre jag. Vad är det du vet idag nåt sånt som du inte visste då?

Janne: Kanske att balans är nånting sånt att sträva efter. Att det krävs mycket jobb att få göra bra och stora saker, men det måste finnas balans i livet. Det är otroligt tärande på kroppen att dricka sprit. Att det är bra att komma ihåg. Bara för att det känns i några verser att det är skönt och lugnt så betyder det inte riktigt att du återhämtar dig, utan att det kostar i själva verket i sömn och så vidare.

Och sen tror jag att jag skulle tjänat att ha varit modigare att ta i beslut tidigare i livet som jag sen ändå har liksom gjort senare i livet. Jag skulle ha kunnat gjort dom mycket tidigare.

Henni: Den sista frågan: Vad är ditt favoritord på svenska och finska? Är det samma ord på båda språken eller är dom olika?

Janne: Oj, det är så där att man skulle ju inte vilja att det är en svordom... Jag tycker ju delvis för att jag gjorde den podcasten så tycker jag liksom att Pärkele är ett sånt liksom... det är så pur finskt ord. Och framför allt på nåt sätt när man är i Sverige så tycker jag att på nåt sätt det låter så finskt och summerar så bra Finland – en lite så där Perkele-attityd och jag tycker att det är därför liksom den är ganska beskrivande och på det sättet fint. Jag kör det då på finska, men på svenska... mamma – ganska fint och det första jag lärt mig. Så kanske därför.

Henni: Stort, stort tack för att du kom hit Janne Grönroos.

Janne: Tack.